

Sluitingstocht 2013

30 november 2013

Erika, Björn, Ferre, Gie, Guido, Jacques, Jos, Louis, Ludo, Mark, Swa en Willy

Na wat beraad, werd er besloten als sluitingstocht de Moervaart en de Zuidlede te varen, een traject heen en weer. Die zaterdag was het nog een genietbaar weertje bij de start, voor de tijd van het jaar. Koning Winter was nog niet in 't land. 12 trouwe leden laadden de kajaks en één kano op kanokar en auto's. Met drie auto's vertrokken wij naar Wachtebeke. Aan de brug bij de botenshop, werd er gebruik gemaakt van de steiger, onder het keurend oog van Koen. Die werd onmiddellijk bestookt met vragen van Ludo en Jacques over kleine herstellingen aan hun boten. Zodoende kon hij ons niet vermanen, ongevraagd gebruik te maken van zijn 'privé' steiger.

Onder een pover zonnetje werden de boten bemand en kon de tocht op gang getrokken worden. Guido en ik waren de kanovaarders van dienst. Met veel ambiance en in onze jonge overmoed trokken we gezwind en hard aan onze peddels. Bij de laatsten ingestapt, resulteerde deze inspanning tot de koppositie. Het zweet parelde wel op ons voorhoofd en er liep een dun straaltje over de ruggen, maar de Canadees pronkte aan de leiding. Heel lang duurde het niet of anderen namen de leiding over. Was het ons tempo dat wat daalde of zat de cadans bij de andere er stilaan in. We laten het even in het ongewisse.

Louis had ons er vooraf op attent gemaakt, dat kort na de instap, rechts een plas was gecreëerd als rustplaats voor watervogels. Door onze gedrevenheid om onszelf nog eens te bewijzen, was deze natuurplek ons volkomen ontgaan. Als we Louis ernaar informeerden, waren we al een brug te ver. Na die brug lagen er veel motorjachten aan de wal. Daar had Guido wel oog voor. Hij maakte een vergelijking met wat hij en zijn vriend aan het opkalfateren waren. Hier en daar lagen echt wrakken, waar geen beginnen meer aan was. Tijd terwijl waren we stilaan in de achterhoede verzeild. Gelukkig was de Zuidlede niet ver meer. Daar lag iedereen verzameld, met de vraag of dit waterloopje het juiste was. Veel smaller dan de vaart, leek het op het eerste zicht op een grote beek. Ik twijfelde ook even. Het was jaren geleden dit ik hier nog op gevaren had en dan kwamen we nog van de andere richting. Gelukkig was Louis in ons midden. Met de kaart op zijn spatdek en een ervaring slechts enkele

maanden oud, kon hij met zekerheid verklaren, dat we de beek op moesten. Bij het sluisje daagde het mij, we waren op de juiste waterweg.

De Zuidlede is een aangenaam watertje om te bevaren. Het is rustig, bochtig, loopt tussen de velden, is afgezoomd met bomen, heeft lage oevers die een mooie uitkijk geven op het landelijke, met hier en daar een boerderij. Dat het jachtseizoen nog niet teneinde was, ondervonden we er ook. De kogels vlogen ons nog net niet om de oren, maar de jagers waren wel akelig dichtbij.

Na 3 kilometer kwamen we aan het provinciaal domein Puyenbroeck. Hier verplichtte een te lage brug ons tot overdragen. Er waren steigers voorzien aan beide zijden van de brug. Van deze overdracht maakten wij, kanovaarders, gretig gebruik om het hazenpad te kiezen. Lang duurde het niet of de eerste kajakkers voeren langs zij en namen de leiding. Het park kent vele lage bruggetjes om de wandelaar toe te laten alle hoeken van het domein te ontdekken. Het is er zeer bochtig, eens was het een zijarm van de Durme. In de omheinde weitjes lopen er enkele herten, schapen en paarden. Ook liggen er in het park enkele waterplassen met eenden, ganzen en andere watervogels.

De honger en het ongeloof hier nog het beloofde café tegen te komen, vergrootte de ongerustheid bij de koplopers. Na elke bocht volgde er een nieuwe en er kwam in de verste verte geen dak in zicht. Bij één van de steigertjes in het domein wilden enkelen al hun boot op het droge trekken en hun broodzak openen. Gelukkig kon ik hen nog overtuigen tot enkele extra peddelslagen, om misschien warm en gezellig een soepje te slurpen of toch wat met schuim te drinken. Hoe ver we nog van deze stopplaats verwijderd waren wist ik ook niet, maar dat ze er ergens was, daar was ik bijna zeker van. Ik hoopte in stilte dat ze dat café niet gesloopt hadden, betiteld als natuurvreemde zone, je weet nooit. Dan kon ik me wel aan een hoop protest verwachten.

Groot was mijn opluchting als we de stenen brug in het vizier kregen met daarachter 'den bistro'. Zelfs hier hielp een steiger ons bij het uitstappen. Als we allen een plaats hadden gevonden in de warmte, begon het flink te regenen. De waard vond dat hij de gezelligheid niet ten top moest drijven en verbood ons de tafels tegen elkaar te schuiven. Het menukaartje kon enkelen wel bekoren. Hier en daar werd er een spaghetti of lasagne besteld en bleven de boterhammen in de waterdichte zak. Wafels en pannenkoeken werden pas gebakken vanaf twee uur. Dat was spijtig genoeg iets te laat, wilden we voor

het donker terug zijn en het geplande mossselfestijn niet verknallen. Dus om twee uur dobberden we al terug op het water. Om niet steeds het hek te moeten sluiten, waren Guido en ik bij de pinken. We waren weer als eerste de pijp uit. Eerst varen heeft ook zijn charme. Het geeft je het gevoel alleen te zijn en soms verras je wel een reiger of een waterrat, die niet direct reageert op je aanwezigheid. Zolang duurde dit gevoel ook weer niet want Willy stoof ons voorbij. Door de vele bochten was hij wel snel uit het zicht. We hielden de inspanning vol en het duurde tot net voor de overlegplaats voor er nog enkele kajakkers langsij kwamen. We lieten ons niet afkoelen, snel naar de andere zijde en oeps; weer aan de leiding, terwijl Willy en de anderen nog even stonden te keuvelen.

Nu was het Swa die ons de leiding afsnoepte. Als we de Moervaart opdraaiden, was hij de enige die ons gepasseerd was. Op de vaart snelden ook Jos en Ludo ons voorbij. Hoe die twee ook hun best deden, Swa was niet meer bij te peddelen. Na de brug was het nog een eindje tot de botenshop net voor de volgende brug. Het koelde snel af, ook doordat het licht regende.

Fier als twee gieters kropen we als vierde uit de boot. Geen ander kajak had ons nog ingehaald. We hadden, dachten we, aan een flink tempo "geroeid". Het ware verhaal klonk toch anders. Bij de laatste instap had Erika zich even mispakt en er was water in haar kuip gelopen. Helpende handen hadden de boot even op het droge getrokken. Wat later werd er gezamenlijk verder gepeddeld. De eersten stonden dus aan de kant deftig af te koelen. Zelfs even rondneuzen in de winkel hielp niet veel. Bibberend was het wachten op de komst van de autosleutels. We waren dan ook zielsgelukkig droge kleren aan te trekken en in de verwarmde auto richting club te tuffen. Daar was het leed snel vergeten, zelfs een frisse pint kon al terug naar binnen. Het zicht op een gedekte tafel en de geur van mosselen verhoogde aanzienlijk de appetijt. De mosselen smaakten, de potten werden geledigd tot de laatste schelp. Bedankt keuken voor de zoveelste inspanning !!

Wel nog een hint uit de vaargroep. Blijkbaar was het vroeger, vroeger, de traditie, bij het afsluiten van het vaarjaar, bij de start, de deelnemers te trakteren op een koffiekoekje. Ik heb intussen al een brief geschreven naar de goede Sint, om op het einde van 2014, notabene op zijn naamdag, van hem een koffiekoek te krijgen ipv speelgoed.

Ferre